

Títol: La senyora Pietat**Pseudònim: Pietós**

Totes les tardes que vaig al pis de la senyora Pietat per cuidar-la em rep una olor com de col bullida i colònia, tot just arribo al seu replà. Aquell dia la pudor era tan profunda que vaig pensar que, per fi, estava morta. Però no era així. Simplement, havia baixat un altre escaló cap als abismes del seu cervell malalt i s'havia pixat damunt mentre veia la telenovel·la de sobretaula.

Després de tot, em vaig sentir afortunada. En alguna ocasió aquella vella eixebrada m'havia rebut brandant un ganivet de sucra mantega (els de veritat estan ben custodiats en un armari alt de la cuina) o agenollada enmig del passadís i llesta per clavar-me a la cama les seves genives sense dents. Si per seure amb ella de dilluns a divendres de quatre a vuit em donen tres-cents euros i sobrevisc a l'experiència, puc considerar-me satisfeta.

Quan cercava el pal de fregar per netejar l'estropell del pixat vaig recordar la primera vegada que vaig entrar en aquell fosc museu que té per casa. La senyora Pietat m'esperava dempeus sostinguda amb el seu bastó, amb una capsa de bombons suïssos sobre la taula i els seus cabells tan alts com el pedestal des del qual jutjava la meva indumentària i les meves maneres.

Vaig odiar-la des del moment que vaig veure les seves arracades d'esmaragda, les mateixes que la meva difunta mare va comprar per impuls i que, més tard, va haver d'empenyorar per costejar la calefacció del mes. Al seu costat, la seva filla em recitava unes instruccions que, per descomptat, no vaig escoltar, però vaig rebre-les amb un somriure servil mentre pensava en la meva mare doblant els portals que fregava per poder adquirir les joies.

La senyora Pietat va dedicar aquella primera jornada a posar-me a prova. Va obligar-me a repetir sis cops el servei de te, fins que vaig encertar la mida de la cullera. Vaig haver de rentar a mà el seu tovalló fins a eliminar una taca de melmelada de mora. Va ordenar-me sortir vestida amb un davantal i una còfia per comprar galetes en uns grans magatzems a cinc illes del seu pis i, després, donar-les als pobres de la porta. Va burlar-se de mi convidant-me a prendre les seves xocolatines cares en llengües que jo desconeixia.

Quan la seva filla va tornar aquell infernal primer dia, la senyora Pietat va besar-la i va reunir-se amb ella a la petita biblioteca que hi havia muntada en una cambra.

Mentre xiuxiuejaven, vaig acariciar amb una mà la brillant superfície de la taula i vaig apropar-me dissimuladament a la finestra només per admirar el delicat brodat floral de les cortines.

Després d'uns minuts, la filla va sortir de la biblioteca i va acomiadar-se fins al pròxim vespre. Vaig entendre que el treball era per a mi. En recollir el meu abric vaig llançar una ullada a la biblioteca. La senyora Pietat em mirava amb la mateixa duresa de la seva taula polida de caoba. Aquest cop ella estava asseguda, jo ja me n'anava, així que no calia aparentar dignitat dempeus amb l'ajuda del seu bastó, més feixugament del que li agradaria reconèixer.

Precisament això va ser el començament del seu deteriorament físic. Les seves cames van negar-se a sostenir-la i la senyora Pietat va veure's fent encreuats en una cadira de rodes motoritzada i d'un preu que jo ni podria imaginar, però incapaç de passejar, de llevar-se durant la missa televisada, de fugir si es declarava un incendi a casa seva. Això, pensava jo cada vegada que acudia als grans magatzems per complir els seus capricis mentre em netejava la xocolata de la boca pel camí.

La seva degeneració mental, la que em permetria entregar les seves arracades a la meva mare, ben amagades entre les flors de la seva tomba, va arribar més tard. Veure-la amarada dels seus propis orins m'indica que potser ja era el moment.